

Roberto Saviano

Piranha

Copiii Camorrei

roman

Traducere din limba italiană și note
de Mihaela Găneț

EDITURA
ART

Cuprins

PRIMA PARTE – *PARANZA VINE DE LA MARE*

Mânjirea	15
Noul Maharajah	22
Gânduri rele	51
Nunta	67
Pistolul chinezesc	85
Baloane	109
Jafuri armate	116
Mica <i>paranza</i>	127
Pistolul de lipit	137
Prințipele	166

PARTEA A DOUA – FUTUȚI ȘI FUTANGII

Tribunal	179
Scut uman	195
Toate bune	210
Cuib	225
Să moară mama	230

Capodimonte	240
Ritual	258
Zoo	271
Capul turcului	285
Antrenament	308
Şampanie	330

PARTEA A TREIA – FURTUNA

La comandă	367
Piețe	382
<i>Amm' à scassà i ciessi</i>	396
Walter White	414
Autocisterna	423
O să fiu bun	448
Frați	460
Mesajul	494
Marea Roșie	500
<i>Nota autorului</i>	514

Doar adunătura astă de bolovani și nisip e dedesubtul acestei imensișăti de apă? Doar atât să fie?

Paranza sunt numite bărcile care pleacă după pești, pe care-i prind păcălindu-i cu lumina. Noul soare e electric, lumina cucerește apa, o ia sub stăpânire, iar peștii o caută, i se încredințează. Se încredințează vieții, se aruncă cu gurile căscate, mânați de instinct. Și între timp, năvodul care-i înconjoară se deschide rapid; împletitura stă de pază de jur împrejurul banului de pești, îl împresoară.

Apoi lumina stă pe loc, pare că în sfârșit gurile lor larg deschise pot ajunge la ea. Dar peștii încep să fie îngheșuiți unul în altul, fiecare dă din aripioare, încearcă să-și facă loc. E ca și cum apa ar deveni o bală neîncăpătoare. Se ciocnesc unii de alții, apoi, când se îndepărtează, cei mai mulți ajung să se lovească de ceva, se lovesc de ceva ce nu e nici moale ca nisipul, dar nici piatră nu e – nu e tare. E ceva ce pare penetrabil, dar nu se poate nicicum trece prin el. Se agită sus, jos, sus, jos, dreapta, stânga, dreapta, stânga, dar de fiecare dată mai puțin, tot mai puțin.

Și lumina se stinge. Peștii sunt apoi ridicăți, simt apa ridicându-se brusc, ca și cum fundul mării s-ar înălța spre cer. De fapt, sunt doar năvoadele care se ridică. Sugrumați de aer, gurile li se deschid în mici cercuri disperate și branhiile care cedează par niște bășici deschise. Goana spre lumină a luat sfârșit.

Mânjirea

— La mine te uiți?

— Nooo, cin' te bagă, mă, în seamă?

— Atunci ce te belești aşa la mine?

— Băi, frate, mă confunzi! Chiar n-am nici o treabă cu tine.

Renatino era înconjurat de alți băieți, puseseră ochii pe el de ceva timp, dar când s-a prins, erau deja patru care-l încercuiau. Să privești înseamnă teren câștigat, înseamnă teritoriu, patrie, să privești pe cineva înseamnă a-i intra în casă fără să-i ceri voie. Să fixezi pe cineva echivalează cu o invazie. Să nu întorci capul e semn de putere.

Ocupaseră centrul pieței. O piață micuță închisă între clădiri, asemenea unui golf, cu o singură stradă de acces, un singur bar pe colț și un palmier care reușea, de unul singur, să-i confere un aer exotic. Acea plantă însipătă în cei câțiva metri pătrați de pământ modifica percepția asupra fațadelor, ferestrelor și

intrărilor, de parcă ar fi fost adusă de o adiere de vânt din Piazza Bellini.

Nici unul dintre ei nu avea mai mult de șaisprezece ani. S-au apropiat inhalându-și reciproc aerul respirat. Erau față în față. Nas în nas. Un cap în septul nazal era deja pregătit dacă n-ar fi intervenit Briato. Corpul lui interpus era un zid care trasa o graniță.

— Încă n-ai tăcut! Tot mai deschizi gura? Să mori tu că nici nu-ți cobori privirea.

Lui Renatino îi era rușine să-și coboare privirea; totuși, dacă ar fi putut ieși din situația aia cu un gest de supunere, ar fi făcut-o bucuros. Ar fi coborât privirea, ar fi îngenuncheat chiar. Erau mulți contra unuia singur: regulile de onoare nu mai contează când e vorba să i-o tragi cuiva. „A i-o trage cuiva“¹ nu se poate traduce din napoletană prin simpla „bătaie“. Cum se întâmplă în limbajul cărnii, „a i-o trage cuiva“ e o expresie care își depășește propria semnificație. Mama și-o trage, poliția te bate, tata sau bunicul și-o trag, învățătoarea la școală te bate, prietenul și-o trage dacă te-ai uitat prea mult după alta.

I-o tragi cuiva cu toată forță pe care o ai, plin de resentiment pur și fără nici o regulă. Și, mai ales, i-o tragi cu o anume apropiere ambiguă. I-o tragi unei

¹ *Vattere*, varianta dialectală a verbului *battere*, a bate.

persoane pe care o cunoști, pe străin îl bați. I-o tragi cui îți e apropiat ca teritoriu, cultură, cunoaștere, cui e parte din viața ta; bați pe cineva care n-are nici o legătură cu tine.

— Dai „like“ la toate pozele lu’ Letizia. Comentezi cât cuprinde, și când ajung aici în piață, ai tupeu’ să te și uiți la mine? îl acuză Nicolas.

Și, în timp ce vorbea, îl fixa ca pe o insectă cu ochii lui ca două ace cu gămălie.

— Chiar nu mă uit la tine. Și, oricum, dacă Letizia postează pozele, înseamnă că pot să comentez și să dau „like“.

— Și deci, după tine, n-ar trebui să și-o trag?

— Băi, gata, m-ai futut destul la cap, Nicolas.

Nicolas începu să-l împingă și să-l smucească: corpul lui Renatino se împiedica de picioarele celor de lângă el și se ciocnea de copurile din față lui Nicolas, ca o bilă care s-ar fi lovit de marginile mesei de biliard. Briato îl lansă către Dragonu’, care-l apucă cu o mâna și-l aruncă spre Tucanu’. Tucanu’ se prefăcu că-i dă un cap, dar i-l pasă înapoi lui Nicolas. Altul era planul.

— Băă, ce pula mea faceți, băă! O!

Vocea era ca a unui animal, a unui pui de animal mort de frică. Repeta un singur sunet, ce-i ieșea din piept ca o rugăciune prin care implora salvarea:

— O!!!

Un sunet sec. Un „o“ gutural, ca de maimuță, disperat. Să ceri ajutor e ca și cum ți-ai semna numele pe un certificat de lașitate, dar în sinea lui speră ca acel „o“, care nu e altceva decât vocala finală a cuvântului „ajutor“, putea fi înțeles drept o implorare, însă fără suprema umilință pe care ar fi presupus-o cuvântul întreg.

Nimeni din jur nu mișca un deget, fetele se cărăseră, ca și cum era pe punctul să înceapă un spectacol la care ele nu voiau și nu puteau să asiste. Cei mai mulți rămăseseră, dar parcă nici n-ar fi fost acolo. De fapt, un public foarte atent, dar care, dacă ar fi fost supus unui interrogatoriu, era gata să jure că nu ridicase capul din ecranul iPhone-ului și nu observase nimic.

Nicolas aruncă repede o privire în piață, apoi, cu o lovitură puternică, îl trânti la pământ pe Renatino. Băiatul încercă să se ridice, dar un picior al lui Nicolas înfipt în piept îl țintui din nou pe asfalt. Cei patru, în formăție completă, făc尿 cerc în jurul lui.

Începu Briato, apucându-i picioarele de glezne. Uneori câte unul îi scăpa din mâna, ca un țipar care încearcă să se elibereze, dar reușea mereu să evite lovitura în figură pe care Renatino încerca, disperat, să i-o administreze. Apoi îi legă picioarele cu un lanț, din acelea subțiri cu care se leagă bicicletele de stâlpi.

— E strâns bine! zise după ce-i puse lacătul.

Copiii Camorreii

Tucanu' îi imobiliză mâinile cu o pereche de cătușe de metal îmbrăcate în blană roșie, găsite în vreun sex shop, și îl lovea în rinichi să-l liniștească. Drago îi ținea capul cu o aparentă delicatețe, cum fac asistentele când pun un guler ortopedic după un accident.

Nicolas își lăsă în jos pantalonii, se întoarse cu spatele și se lăsă pe vine deasupra feței lui Renatino. Cu un gest rapid îi apucă mâinile legate, aşa încât să nu le poată mișca, și începu să i se cace pe față.

— Ce zici, Drago, după părerea ta, dacă cineva e de căcat, n-ar trebui să și mânânce niște căcat?

— Eu unu' cred că da.

— Hai că vine... poftă bună.

Renatino încerca să se ferească și urla, dar când văzu că masa maronie e pe punctul să iasă, se opri și închise brusc tot ce putea închide. Strânse bine buzele, își încrețî nasul, își contractă întreaga față, sperând că se va transforma într-o mască. Dragonu' îl ținu strâns de cap și îi dădu drumul fix când prima bucătă îi căzu, moale, pe față. O făcu doar ca să nu riște să se murdărească. Renatino se apucă iar să-și miște capul de parcă înnebunise, la stânga și la dreapta, încercând să dea la o parte rahatul care i se așezase între nas și buza superioară. Reuși să-l facă să cadă și reîncepu să urle cu disperare:

— O!!!

— Băi, vine a doua bucătă, țineți-l bine.

— 'Ai, să-mi bag pula, Nicolas, cât ai mâncat... Dragonu' îi ținu din nou capul, cu același aer, de personal medical.

— Nenorociților! O!!! O!!! Băi, nenorociților!!!

Urla neputincios, pentru ca apoi să tacă imediat ce văzu ieșind a doua bucată de rahat din anusul lui Nicolas. Un întunecat ochi păros care, cu două spasme, reuși să rupă șarpele de excremente în două bucăți rotunjite.

— Aiii, era să mă nimerești pe mine, Nico.'

— Dragonule, vrei și tu nițel tiramisù de căcat?

A doua bucată îi căzu lui Renatino peste ochi; simți cum mâinile Dragonului îi dau drumul și atunci începu din nou să-și miște capul isticic, până când îi veni să vomite. Apoi Nicolas apucă un capăt din tricoul lui Renatino și se șterse la fund,meticulos, cu atenție.

Îl lăsără acolo.

— Renati', tre' să-i mulțumești lu' maică-meia, știi de ce? Că îmi dă să mănânc mâncare bună, dacă mâncam ce gătește curva de mă-ta, acum mă căcam moale și tu făceai un duș cu căcat.

Râsete. Râsete care le consumau tot oxigenul vital și le tăiau respirația. Ca un răget de măgar.¹

¹ Referirea este la personajul Feștilă (Lucignolo), prietenul și colegul lui Pinocchio, din povestea originală a lui Carlo Collodi. Feștilă și Pinocchio sunt transformați amândoi în măgari atunci când ajung împreună în Țara Jucăriilor.

Cel mai banal râs ostentativ. Râs de puștani, aspru, arogant, un pic fals, ca să fie pe plac. Îi eliberări lui Renatino gleznele din lanț, apoi și mâinile din cătușe.

— Tine-le, și le fac cadou.

Renatino se ridică în fund, trăgând de cătușele îmblânite. Ceilalți se îndepărta, părăsind apoi piața zgomotos, pe scutere. Ca niște coleoptere immense, accelerară fără motiv, punând apoi frână imediat ca să nu se ciocnească între ei. Dispărură într-o clipă. Doar Nicolas continua să-l fixeze pe Renatino cu aceiași ochi ca două ace cu gămălie. Vântul îi zburlea părul blond pe care, mai devreme sau mai târziu, hotărâse deja, urma să și-l tundă zero. Apoi scuterul pe care ocupase locul din spate îl duse departe de piață, până deveniră cu toții doar niște contururi negre.

Noul Maharajah

Forcella¹ e subiect de istorie. Subiect din carne seculară. Material viu.

Acolo, în ridurile străduțelor înguste care au marcat-o ca pe o față bătută de vânt, se regăsește semnificația aceluia nume. Forcella. Un înainte și o bifurcație. O necunoscută, îți indică mereu de unde pleci, dar niciodată unde ajungi, dacă ajungi. O stradă simbol. De moarte și reînvierire. Te întâmpină cu portretul gigantic al Sfântului Gennaro pictat pe un zid, care îți veghează intrarea de pe fațada unei clădiri și, cu ochii lui atoateînțegători, îți amintește că niciodată nu e prea târziu să te ridici iar, că distrugerea, ca și lava, poate fi oprită.

Forcella e o poveste despre noi începuturi. Despre orașe noi peste orașe vechi și despre orașe noi

¹ Forcella – diminutiv al substantivului *forca*, care înseamnă răspântie de drumuri.

Copiii Camorrei

care învechesc. Despre orașe zgomotoase și aglomerate, construite din *tufo* și *piperno*¹. Pietre care au înălțat fiecare zid, care au trasat fiecare stradă, care au schimbat totul, inclusiv persoanele care au mânuит de-a lungul timpului aceste materiale. Ba chiar mai mult, le-au cultivat. Se spune că roca vulcanică se cultivă, ca și cum ar fi un rând de viață-de-vie ce trebuie udat. Pietre pe cale de dispariție, pentru că a cultivat piatra înseamnă a o consumă. În Forcella sunt vii chiar și pietrele, și ele respiră.

Clădirile sunt lipite de alte clădiri, balcoanele se sărută, pur și simplu, în Forcella. Cu pasiune. Chiar și când le desparte o stradă. Și dacă nu sunt sârmele de rufe ceea ce le ține unite, atunci sunt vocile care își dau mâna, care se strigă să-și spună că ceea ce trece pe sub ele nu e asfalt, ci un râu traversat de poduri invizibile.

De câte ori trecea prin față pe la Cippo a Forcella², pe Nicolas îl încerca mereu aceeași bucurie. Își amintea cum, cu doi ani în urmă – părea că trecu-se că secolă –, se duseseră să fure bradul de Crăciun

¹ Ambele sunt roci vulcanice; prezența și utilizarea lor atestă originea vulcanică a reliefului din zona orașului Napoli. *Tufo* are o culoare care tinde spre galben, în timp ce *piperno* e de culoare gri.

² Grup de pietre despre care se crede că faceau parte din zidul de apărare al cetății în perioada antică.

din Galeria Umberto și îl aduseseră acolo, drept și înalt, cu toate globurile alea strălucitoare, care nu mai străluceau deloc dat fiind că nu mai era legat la nici o sursă de energie electrică. Așa se făcuse remarcat de Letizia, care, ieșind din casă în dimineața dinaintea Ajunului, dăduse colțul străzii și văzuse profilându-se vârful bradului, ca în acele povești în care seara semenii și a doua zi, când iese soarele, hop, te pomenești că a crescut un copac ce ajunge până la cer. În acea zi îl sărutase.

Noaptea mersese toată gașca să ia bradul. Fiecare plecase de-acasă imediat ce părinții se duseseră la culcare, și toți zece împreună, transpirați dincolo de orice limită umană, îl așezaseră pe umerii lor de puștani, străduindu-se să nu facă zgomot, înjurând în șoaptă. Apoi îl legaseră de scutere: Nicolas și Briato cu Ziceamcă și Dintișor în față, iar ceilalți mult în spate, ținând trunchiul ridicat. Plouașe torențial și nu fusese deloc ușor să traverseze cu scuterele nămolul și râurile de apă vomitată de canalizații. Aveau scutere, nu și vârsta legală să circule cu ele, dar se născuseră deja învățați, cum ziceau ei, și reușeau să se descurce mai bine decât alții mai mari decât ei. Dar pe pelicula aia de apă nu fusese ușor. Se opriseră de mai multe ori să-și tragă sufletul și să strângă funiile cu care îl legaseră, dar în final reușiseră. Înălțaseră pomul în cartier, îl aduseseră acolo

Copiii Camorrei

ca să stea între oameni, între casele oamenilor. Unde îi era locul. Apoi, după-amiază, politiștii unității Falchi¹ veniseră să îl ia înapoi, dar acum puțin mai conta. Misiunea fusese îndeplinită.

Nicolas trecu de Cippo zâmbind și parcă în fața casei Letiziei; voia să o scoată în club. Ea, însă, văzuse deja postările de pe Facebook – pozele cu Renatino plin de rahat, mesajele prietenilor pe Twitter oficializând umilirea. Letizia îl cunoștea pe Renatino și știa că se dădea la ea. Dar singurul păcat pe care-l comisese băiatul era că-i dăduse „like“ la niște poze după ce ea îi acceptase prietenia; o vină ce nu putea fi iertată, în viziunea lui Nicolas.

Nicolas se opri în fața casei ei, fără să sună la interfon. Interfonul e un aparat pe care îl folosesc poștașul, tablagii de la rutieră, poliția, ambulanța, pompierii, străinii. Când trebuie să vorbești cu prietena ta, cu mama, cu tata, cu un prieten, cu vecina care pe bună dreptate simte că face parte din viața ta, strigi: totul e deschis, la vedere, se aude tot, iar dacă nu se aude, e de rău, s-a întâmplat ceva. Nicolas strigă de jos cât îl țineau plămânii:

— Leti! Letizia!

¹ I Falchi della Polizia di Stato, în traducere „Vulturii Poliției statale“ – unitate componentă a Squadra Mobile, destinată combaterii criminalității în spațiile publice.